

MARE DE DÉU DE ROCAPREVERA

TORELLÓ

VETLLA DE PREGÀRIA A LA MARE DE DÉU

15 de setembre de 2011

La Visitació

Salutació

Bona nit!

Amb la Novena hem començat a preparar la festa de la Mare de Déu de Rocaprevera. Aquest vespre volem fer una vetlla de pregària que ens ajudi a contemplar més la Mare de Déu, en els textos, en els comentaris, en les oracions..., en el nostre cor.

Llegirem el text bíblic de la Visitació de Maria a la seva parenta Elisabet amb el seu càntic amb uns comentaris. Ho acompanyarem amb salms dels que es resen en festes de la Mare de Déu, amb cants i moments de silenci.

Que ens sigui un bon espai de pregària.

Salutació a la Mare de Déu

Benaurada sou, Verge Maria, perquè Déu el Pare us ha mirat i us ha escollit per ser la mare del Salvador.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Benaurada sou, Verge Maria, perquè el Senyor ha obrat meravelles en vós.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Benaurada sou, Verge Maria, per la vostra fe, per la vostra esperança, pel vostre amor.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Benaurada sou, Verge Maria, assumpta al cel, que viviu amb Déu per sempre.

Tots: **Benaurada sou, Verge Maria.**

Parenostre

Oració

O Déu,
vós volguéreu que els dolors del vostre Fill, crucificat,
fossin compartits per la seva Mare al peu de la creu.
Concediu a la vostra Església
que, associada amb Maria a la passió,
mereixi de ser participant
de la resurrecció del mateix nostre Senyor Jesucrist.
Que amb vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant, Déu, pels
segles dels segles.

Goigs a llaor de la Verge de Rocaprevera

Puix teniu per qui us venera
dons del cel en abundor:
Verge de Rocaprevera
deu-nos vostre sant amor.

Silenci

Pregària tots alhora

Maria, germana, companya en el camí de la fe.

Et recordem com una dona amb el cor molt obert, amb l'ànima molt disposada a escoltar el que Déu et cridava a fer.

Et recordem com una dona decidida, a punt per emprendre camins difícils.

Et recordem plena de confiança, molt convençuda que l'amor de Déu és més fort que tot.

Maria, germana, companya en el camí de la fe.

El teu cor obert, la teva ànima disposada, va deixar penetrar la força de l'Esperit,

i ens vas donar la millor cosa que la humanitat podia esperar: Déu mateix fet un dels nostres,

aquell infant petit que allà a Betlem plorava i reia als teus braços.

Maria, germana, companya en el camí de la fe.

Tu vas ser ben a prop del teu fill,

tu vas escoltar la seva Bona Nova i la vas viure,

tu vas ser al peu de la creu, en aquell moment d'entrega definitiva,

tu vas caminar el camí d'aquella primera comunitat de creients.

Maria, ensenya'ns a ser fidels com tu,

prega per nosaltres,

fes-nos de mare en el nostre camí cristià.

Cant inicial

Quantes coses a la vida
que semblen omplir-ho tot
i no són més que mentides
que s'amaguen dins el cor.
Tu has omplert la meua vida
estimant-me de debò.
Jo voldria, Mare bona,
ser com tu...

En silenci escoltaves
la paraula de Jesús
i la feies pa de vida
amb l'amor teu tan profund:
com llavor que cau a terra
i germina sense por.
Amb el cor ple d'alegria
et vull cantar:

Ave Maria, Ave Maria.

Ave Maria, Ave Maria.

Des del temps de la infantesa
has estat al meu costat.
Prop de Déu jo em sentia
de la teua mà agafat.
Pel camí de l'esperança
amb la fe jo m'he trobat
i a la nit sempre has estat
la meua llum.

No em deixis, Mare meua!
Resta sempre així, com cal,
perquè pugui cada dia
compartir amb els germans
tot el que has fet en nosaltres:
un somris d'eternitat.
La pregària més senzilla
et vull cantar.

Ave Maria, Ave Maria.

Ave Maria, Ave Maria.

Evangelí: La Visitació

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Lc 1,39-56

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet.

Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces:

«Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes.

Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

Maria digué: «La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.»

Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

Text de reflexió

Per mirar de fer que aquest text parli al nostre cor anirà bé parar-nos una mica en cadascun dels personatges que hi surten. Potser així podrem mirar de fer que ens puguem identificar, més o menys, amb cadascun d'ells, o -vés a saber!- potser amb tots ells junts i d'aquesta manera unir-nos a la festa que ells

perquè tenen motius per a fer-ho i perquè hi ha algun motiu més gran que tots ells que els uneix: l'actuació de Déu, pel camí de l'amor, disposat a fer que aquest món sigui sempre nou. I Déu s'uneix a la seva festa, perquè tots ells hi estan disposats!

Càntic de Maria

A dos cors: La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.
El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalça els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Tots: Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era en el principi, ara i sempre
i pels segles dels segles. Amén.

sentit a la vida i al món, mereixen ser dites, escoltades, repetides i meditates.

La primera preocupació és que no s'encallin en ella, malgrat sigui modèlica en la fe, que s'adonin que qui actua és Déu, que és Ell qui ha mirat la seva petitesa, que és Ell i només Ell qui fa possible l'impossible. Que només Déu és sant i bo!

La segona és que s'adonin, com ella s'ha adonat, que de Déu no en podem parlar mai de manera abstracta, llunyana i irreal. Que Déu és Déu i que actua de la manera més sorprenent valent-se sovint d'allò més petit per fer allò més gran, com li està passat a ella. El llenguatge sobre Déu mai no pot estar deslligat de la persona humana i del seu món. Sempre hi té conseqüències. És el Regne de Déu. I «dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.» I si no és així, no és de Déu! Oi que això té moltes conseqüències per a nosaltres i per al nostre món?

La tercera preocupació és que s'adonin que l'amor és el distintiu de Déu. Dir Déu i dir Amor és el mateix. Quin mal que fem quan parlem de Déu a vegades lluny de l'amor! «L'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació... s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.» Per això ella és allà, per amor, per servei, per fer servei, perquè si no fos així, tot l'altre no tindria cap sentit! Ho entendran? Ho entendrem?

Hem passat per Zacaries, per Elisabet, per Joan Baptista, per Maria... Sabeu? Ens falta, però, el protagonista principal, el fonamental, el que ho justifica tot: Jesús! El Déu que es fa home! El porta Maria en el seu si perquè Ella és «la mare del meu Senyor», com diu Elisabet. Sense Ell la festa no seria completa.

Ara ja poden tancar la porta i tots tres, -vaja!-, tots cinc, celebrar la festa per excel·lència, avui hem de dir, la Festa Major,

també deurien celebrar a casa de Zacaries i Elisabet, contents per l'arribada de Maria que els havia de ser de gran ajuda.

Comencem per l'amo de la casa, Zacaries, sacerdot del temple de Jerusalem. A ell, allà, a l'interior del més sagrat del temple, l'àngel Gabriel li havia anunciat que la seva pregària havia estat escoltada i que seria pare -tot i la seva avançada edat- d'un infant al qual havia de posar el nom de Joan, (nom que vol dir que "Déu ha tingut misericòrdia") i que seria "aquell que prepararia per al Senyor un poble ben disposat".

Mira que aquesta havia estat la seva pregària insistent a Déu, d'ell i de la seva dona. No tenir fills era considerat en el poble com una maledicció de Déu o almenys com no haver rebut la benedicció de part seva, i ell era de l'alta classe sacerdotal del temple! Un home ben considerat, un home bo, i es trobava així! Segurament sense motiu. Per tot el que coneixem, sabem que formava part d'aquella petita resta fidel d'Israel que creia que complint amb humilitat, bona voluntat i un cor net, la llei que Déu els havia donat, estaven preparant "la vinguda des del cel d'aquell que il·luminaria els qui vivien a la fosca, a les ombres de la mort, i guiaria els seus passos pels camins de la pau" que de tot cor desitjaven.

Però resulta que en el moment en què Déu escolta la seva pregària, Zacaries és incapaç de creure'l. No pot! Tot allò el supera. Està cansat. Ja som vells...! No hi ha res a fer...! No pot ser que Déu faci les coses així...! Quin Déu més petit el de Zacaries! Només el creu capaç de fer allò possible, però no allò impossible. Si de cas això ho havia fet abans, en la història, però no pas ara. I molt menys pot ser que em necessiti a mi per a fer-ho!

Oi que ens hi identifiquem molt amb Zacaries? No ens passa molt sovint que el Déu en qui creiem és molt petit, massa petit? I ens surten les mateixes lamentacions: ja som vells..., abans sí que Déu ho havia fet, però ara... I, com Zacaries, la paraula que

escoltem com a Paraula de Déu, ens costa creure-la, i ens costa entendre que s'ha dit també per a mi!

«Quedaràs mut, sense poder dir res», li diu l'àngel. És que no cal que digui res! Què dirà? Si ell és incapaç de creure, què dirà perquè se'l creguin? Si és incapaç de creure Déu, com ho farà per creure els altres? No cal que digui res, perquè tot el que diria serien paraules i més paraules, sense massa sentit ni contingut. El seu silenci serà molt més significatiu que totes les paraules que pogués dir.

No ens passa a nosaltres també que sovint "no sabem què dir" quan volem parlar del més profund de la nostra vida, del sentit que Déu li dóna? I no ens passa que estem tips de sentir paraules i més paraules, buides de contingut, que no aporten res al sentit de la vida, paraules inútils? Què bé que ens aniria imitar una mica més el Zacaries del silenci, per poder esclatar en aquell càntic meravellós que diu en el moment del naixement del seu fill. Llavors pot tornar a parlar amb paraules perquè Déu ja ha parlat amb els fets!

Salm 97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

El Senyor ha revelat el seu triomf
i els pobles contemplen la salvació.
S'ha recordat de l'amor que guarda fidelment
a la casa d'Israel.

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.

Vull perpetuar el record del teu nom.
Que els pobles et lloïn per sempre més.

Tots:

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.

Cant

Gràcies vull donar-te per estimar-me tant;
gràcies vull donar-te a tu, Senyor.
Jo sóc feliç perquè et tinc a tu;
gràcies per estimar-me a mi també.
Jo vull ser, Senyor, estimat,
com el fang en mans d'aquell qui el moldeja.
La meua vida és tota teua:
fes-me, Senyor, com tu em vulguis.

Silenci

Text de reflexió

Hem de parlar de Maria, "la que ha cregut" allò que l'àngel Gabriel li ha dit, la que ha acceptat ben lliurement de ser la mare d'aquell que ha de portar el nom de Jesús (nom que vol dir "Déu que salva"). Ara té tres preocupacions destacables i les transmet a través del Magnificat, aquest meravellós càntic, aquestes paraules mesurades que omplen el silenci que l'ha rebut, paraules que -ara sí!- són portadores de Déu, donen

Seran terribles les proeses del teu braç
i penetrants les teves fletxes.
Els pobles cauran als teus peus,
es rendiran els enemics del rei.

Que el teu tron, oh déu, desafii els segles
i el teu ceptre reial sigui un ceptre just.
Tu estimes la justícia i no la maldat;
per això el teu Déu t'ha preferit als teus companys
i t'ha ungit, oh déu, amb perfums de festa.

T'impregnen el vestit mirra, àloes i càssies,
des dels palaus de vori t'alegren les arpes.
En el teu seguici hi ha princeses enjoiades;
tens la reina a la dreta, vestida amb or d'Ofir.

Escolta, filla, estigues atenta,
oblida el teu poble i la casa del teu pare;
el rei està corprès de la teva bellesa.
És el teu senyor: fes-li homenatge.

La ciutat de Tir ve amb els seus regals,
els més rics del poble busquen el teu favor.
Entra la princesa tota radiant,
el seu vestit és de brocats d'or.

Guarnida amb brocats és conduïda al rei:
l'acompanya el seguici de donzelles amigues.
Conduïdes entre cants de festa,
entren al palau del rei.

En lloc dels teus pares tindràs els teus fills;
els nomenaràs governants per tot el país.

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria.

Canteu al Senyor les vostres melodies,
canteu-les al so de les cítares;
aclameu el rei, que és el Senyor,
amb trompetes i tocs de corn.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten;
tots els rius aplaudeixen
i aclamen alhora les muntanyes,

en veure que ve el Senyor,
que ve a judicar la terra.
Judicarà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb raó.

Tots:

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.

Cant

No hi ha cap himne prou ric per adorar-te,
ni cap mot per pronunciar-te.
Ni cap idea per a expressar-te,
a tu, font de tot mot i de tot pensament.
Quin nom puc donar-te a tu que tens tots els noms,
però que cap nom no t'escau prou.
Oh, més enllà de tot amb quin altre nom podria anomenar-te...
Oh, més enllà de tot...

Silenci

Text de reflexió

I Elisabet, l'esposa de Zacaries? Ella sí que va creure, la seva pregària sí que era sincera, confiada, el Déu a qui ella s'adreçava sí que era el totpoderós. «Com ha obrat amb mi el Senyor! Ha volgut treure'm la vergonya de no tenir fills.» I «durant cinc mesos no sortia de casa», per pudor, per vergonya, per no haver de donar explicacions, per poder estar en aquest silenci meditatiu, conscient que totes les paraules que digués quedarien petites davant la grandesa dels favors que Déu els havia fet. Quina mestressa del silenci! Del silenci de la fe!

També ens hi trobem nosaltres amb aquests moments de pregària fidel, de silenci contemplatiu volgut, moments que voldríem que fossin eterns, que duressin per sempre, moments en què necessitem ser ajudats i ens fa vergonya demanar-ho...

Fins que «al sisè mes» truquen a la porta i la saluda Maria, la noia jove que de manera sorprenent ve de lluny disposada a fer costat, a estar al seu servei sense demanar cap paraula d'explicació, ni necessitar de dir-ne cap per la seva part.

«El nen saltà d'entusiasme dins les seves entranyes», ens diu el text, i afegeix que «Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant.» I creu! Creu de veritat que si Maria és allà és perquè Déu mateix l'envia, és perquè Déu mateix li ha fet saber, no podia ser d'altra manera! Maria, la jove Maria, ha de ser portadora de Déu! Ha de ser la plena de gràcia! Del seu ésser, de les seves entranyes ens arriba Déu, per això s'ha sentit plena de l'Esperit Sant. Maria sí que és el veritable temple de la presència de Déu a casa seva, i Elisabet ho sap reconèixer i adonar-se de la seva petitesa: «Qui sóc jo...», per merèixer tot

això. Tu sí que has cregut! «Allò que el Senyor t'ha fet saber es complirà.»

Quina experiència de Déu més bonica ha fet Elisabet. Tots, en un moment o altre de la nostra vida hem fet experiències d'aquestes, de sentir la presència de Déu davant nostre, de saber-nos "massa" estimats, "immensament" i "immerescudament" estimats per part dels altres, i ens adonem que aquest amor és l'amor de Déu. Tots som una mica Elisabet, i a tots se'ns han remogut les entranyes en determinats moments de la vida. Els recordem, els tenim presents i ens ajuden en moments de foscor o d'espera.

Hem parlat de Zacaries, de la seva esposa Elisabet, i també ha sortit Joan Baptista des del si de la seva mare, on, "saltant d'entusiasme" ha preparat el camí perquè la seva mare -i segurament el seu pare-, aprenguin ja a reconèixer on hi ha la presència veritable de Déu.

Salm 44

Un bon auguri em surt del cor.

Dedico al rei el meu poema,

la meua llengua és àgil com una ploma d'escrivà.

Ets el més bell de tots els homes,
exhalen gràcia els teus llavis:
Déu t'ha beneït per sempre.

Cenyeix-te l'espasa, valent,
vesteix-te d'honor i majestat.

Amb majestat triomfant, guia el teu carro
a favor de la veritat i la clemència.